

D. A. Cramer-Schaap

De ster die de weg wees

Ankie vond het maar wat fijn om bij tante Wil in het grote witte huis aan het Gein te logeren!

Thuis, op het flatje, voelde zij zich altijd een beetje opgesloten. Er was geen gang waar ze eens lekker uit kon hollen en ook waren er altijd mensen in de buurt voor wie ze stil moest zijn. Die mensen heetten 'de buren' en je had ze in soorten: naaste buren, onderburen, bovenburen en nog verscheidene andere!

„Denk toch aan de buren!“ - hoe dikwijls ze dat niet te horen kreeg!

Maar op 'Postwijck', bij tante Wil en oom Kees, bestonden ze niet.

Daar mocht je schreeuwen en tollen en ballen; je mocht er rolschaatsen - ja, ze dacht zelfs dat als ze haar fietsje meegebracht had, ze er ook op had mogen rijden.

Al die gedachten gingen door haar hoofd toen ze, aangekleed en wel, voor het grote raam met de kleine ruitjes op tante stond te wachten. Ze mocht immers met het DAFje mee naar stad. En 'stad', dat was Amsterdam, en dat betekende 's zomers een bezoek aan Artis en 's winters, zoals nu, in de kerstvakantie, mooie winkels kijken en in 'De Bijenkorf' die grote winkel, waar je bijna alles kon kopen, met tante wat lekkers eten: een ijsje of, nog fijner: chocomel met een slagroomwafel.

Maar waar bleef tante nu toch zo lang? „Ik heb een waslijst boodschappen,” had ze gezegd. Nu, dan mocht ze wel opschieten!

In de vijver, die niet zoals verleden jaar dichtgevroren was, zwommen twee zwanen, stijve, deftige beesten - eenden waren veel leuker - en voor het hek stond het DAFje braaf te wachten.

Kijk, daar was tante; ze wenkte en ze had een leuke muts op van wit bont. In een wip zat Ankie naast haar - en daar reden ze al weg!

De tocht langs het Gein duurde helemaal niet lang. Eerst was het stil op de weg maar voorbij Abcoude werd het veel drukker; tante moest nu wel goed opletten.

Ze zei: „Ik zit er een beetje mee in waar ik parkeren kan; dat is nog moeilijker dan een jaar geleden. Je weet gewoon niet waar je je wagen kwijt kunt!”

Oom Kees had haar aangeraden: het Amstelstation. Daar was altijd nog wel een plaatsje te vinden en dan gingen ze met de tram verder de stad in.

Ankie knikte, maar ze had eigenlijk niet geluisterd; alleen die tram had indruk op haar gemaakt. Ze zou wel zorgen dat ze niet op zo'n gekke draaiende schijf terecht kwam. Vorig jaar had zij bij elke bocht op de tenen van een meneer getrapt en kwaad dat die man geworden was! Hij had natuurlijk gedacht dat ze 't met opzet deed.

Nu, ditmaal had ze werkelijk geluk; de tram was leeg en ze kon fijn uit zitten kijken. Toen tante eindelijk uitstapte stonden ze al meteen voor een winkel, waar Ankie met haar neus tegen de ruit bleef staan. Het leek wel of ze er niet anders dan kerststerren verkochten; overal lagen ze uitgestald: witte en rode en zilveren en gouden en midden tussen die sterren stonden de drie koningen, gekleed in prachtige gewaden, hun ogen gericht op een stralende ster die aan het plafond hing.

'Alleen jammer, dat hij niet beweegt,' dacht Ankie, 'hij moest toch immers de koningen de weg naar de stal wijzen!'

Zij zei het tegen tante, maar die was het niet met haar eens. „Ze staan toch al voor de stal,” zei ze, „daarom is de ster stil blijven staan: ze wáren er!”

Ankie knikte: tante had gelijk. Dom dat ze het niet dadelijk gezien had. De stal was juist heel erg mooi; met een rieten dak, en licht dat door de vensters naar buiten straalde. De juffrouw op school had de dag vóór de vakantie nog van de drie koningen verteld en het was allemaal precies zoals zij het beschreven had. Zelfs de herders ontbraken niet en stonden voor de deur.

„Weet je wat we doen?” zei tante, die wel zag hoe mooi zij die ster vond, „we kopen er een en dan zal oom hem boven de kerstboom hangen.” Dat vond Ankie een machtig plan.

Natuurlijk bleef het niet bij deze ene winkel; ze zag er nog veel meer en tante ging zelfs zó dikwijls naar binnen, terwijl zij buiten bleef wachten, dat ze dolblij was toen ze in 'De Bijenkorf' bij de chocomel en de wafel eindelijk wat uit kon blazen. Tante zag ook wel dat het wat veel geweest was. „Ik ben nu klaar,” zei ze. „We zullen hier de tram maar naar de DAF nemen; het is nu welletjes geweest,” en daar was Ankie het volkomen mee eens.

Maar nu moet je volstrekt niet denken dat het verder allemaal op rolletjes ging; helemaal niet!

Het leek wel of die middag alle mensen kerstboodschappen gedaan hadden. Trams kwamen er genoeg bij de halte, maar meestal namen ze niet eens de moeite om te stoppen: de een voor, de ander na, was vol. „Houd me maar bij een slip van mijn mantel vast,” zei tante, toen er eindelijk een vlak voor hun neus stilhield, - en ja hoor, deze keer lukte het; ze kwamen mee.

Er was zelfs een plaats vrij waar Ankie zitten kon. Tante duwde haar er vlug op en toen de conducteur „Doorlopen!” riep, kon zij Ankie nog juist waarschuwen. „Kijk maar naar mijn witte muts; als die er uitgaat kom je er maar vlug achteraan . . .” En toen werd tante ook meteen verdergeschoven.

Je begrijpt dat Ankie van dat ogenblik af de witte muts geen seconde uit het oog verloor. Ze voelde zich echt een beetje verlaten in die grote stad, nu tante niet meer naast haar stond.

Eén ogenblik, na een hevig gedrang bij een halte, was zij de witte muts zelfs even kwijt geweest maar toen zij goed keek had zij hem toch weer ontdekt, al was het dan ook op een heel andere plaats.

Weer stond de tram stil bij een halte en op hetzelfde ogenblik - Ankie kòn zich niet vergissen - kwam er beweging in de muts. Ze waren er dus!

Vlug drong zij zich tussen de mensen door, die haar hielpen en allemaal dóórlieten. Maar zij haalde pas opgelucht adem toen ze buiten op de vluchtheuvel stond, terwijl de tram zich alweer in beweging zette.

Maar waar was tante nu? Ze zag haar nergens. De witte muts wèl . . . maar een ander, een héél ander gezicht keek er haar uit aan!

Toen, opeens, werd het haar duidelijk: tante zat nog in de tram, waarvan zij de lichten in de duisternis zag verdwijnen: er moesten twee witte bontmutsen in geweest zijn!

Een ogenblik stond Ankie, zonder zich te bewegen, als verstijfd. Ze voelde haar hart onder haar bloesje bonzen en een wee gevoel in haar maag, net of zij misselijk werd. Maar het volgende ogenblik wist zij wat ze moest doen: maken dat ze bij de volgende halte kwam, waar tante natuurlijk op haar zou staan wachten!

Auto-lichten schoten voorbij, terwijl andere pijlsnel op haar af schenen te komen. Ze werd bang. Vlak voor een auto stak zij hollend over en liep toen in één ren door naar de volgende vluchtheuvel. Maar toen zij er aankwam - zij zag het dadelijk - géén tante te zien. Hoe zou zij haar en de DAF ooit terugvinden? Ze voelde zich zó rampzalig dat ze begon te huilen en de tranen zo maar over haar wangen liepen. Een medelijdende mevrouw vroeg wat er aan scheelde, maar het zeggen kon zij niet - alleen nog maar harder snikken.

En tóén gebeurde het. Ze had toevallig naar de overkant gekeken en opeens iets gezien dat haar bekend voorkwam: een stralende ster, waar drie figuren naar opkeken: de drie koningen! Ze had de winkel gevonden waar zij de ster gekocht hadden! Dát was een bof!

Het was of op datzelfde ogenblik alle angst van haar afviel.

Voorzichtig, naar alle kanten uitkijkend, stak zij de straat over en ging naar binnen. Het meisje dat tante geholpen had herkende haar dadelijk en kwam vriendelijk naar haar toe. „Heb je misschien wat vergeten?” vroeg zij.

Een beetje hakkelend begon zij te vertellen, eerst van de muts, toen van tante en de DAF die zij niet meer terug kon vinden.

Het meisje begreep het niet allemaal, alleen dat er iets ergs gebeurd moest zijn. Ze ging een meneer halen. En het duurde niet lang of er stond een heel groepje om haar heen. Gelukkig, door veel vragen en vertellen en nog eens vragen begonnen zij het te begrijpen. Iedereen vond het naar voor haar.

„Wat zal je tante ongerust zijn!” zei de meneer. „Waar woont ze? Dan zullen we daar maar eerst bellen.”

En van dat ogenblik af stond de telefoon niet stil. De politie, oom Kees, die het nummer van de DAF wist en ook waar hij staan moest, alles werd ingeschakeld en het slot was dat zelfs tante door de politie werd opgespoord en na een kwartier met het DAFje voorreed.

Wat een vreugde! Wat een blij weerzien! Iedereen kon weer lachen en de meneer uit de winkel werd hartelijk bedankt, al beweerde hij dat hij niets gedaan had.

Toen ze weer samen in het DAFje zaten, net of er niets gebeurd was, zei Ankie na lang te hebben nagedacht: „Hij heeft mij dus ook de weg gewezen!”

„Wie bedoel je?” vroeg tante.

„Nou, de ster van de koningen natuurlijk,” zei Ankie. „Als die ster er niet geweest was zouden we allemaal nog lopen te zoeken.”

En daar was tante het helemaal mee eens!

